

ที่ นร ๑๐๐๓/๑๔

สำนักงาน ก.พ.

ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๑๕ มกราคม ๒๕๕๙

เรื่อง รายงานผลการฝึกอบรมและพัฒนาข้าราชการผู้มีผลสัมฤทธิ์สูงรุ่นใหม่

เรียน หัวหน้าส่วนราชการ

อ้างถึง ประกาศสำนักงาน ก.พ. เรื่อง รายชื่อผู้มีสิทธิได้รับทุนรัฐบาลเพื่อฝึกอบรมระยะสั้น หลักสูตร
การเสริมสร้างคุณลักษณะส่วนบุคคลและทักษะการทำงานสำหรับข้าราชการผู้มีผลสัมฤทธิ์สูง
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๘

สิ่งที่ส่งมาด้วย บทสรุปผู้บริหาร (Executive Summary) ของโครงการกลุ่ม

ตามประกาศที่อ้างถึง สำนักงาน ก.พ. ได้จัดสรรทุนรัฐบาลเพื่อฝึกอบรมระยะสั้นให้แก่
ข้าราชการผู้มีผลสัมฤทธิ์สูงรุ่นใหม่ ระหว่างวันที่ ๑๗ - ๒๑, ๒๓ - ๒๕ พฤศจิกายน และ ๑๒ - ๑๘
ธันวาคม ๒๕๕๘ ณ ประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

บัดนี้ การฝึกอบรมดังกล่าวได้สำเร็จลงด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์
โดยข้าราชการในสังกัดของท่านเข้าร่วมอบรมและจัดทำรายงานกลุ่มเพื่อพัฒนาส่วนราชการและประเทศไทย
ซึ่งเป็นการต่อยอดบูรณาการองค์ความรู้และประสบการณ์จากการเรียนรู้ตลอดทั้งหลักสูตร
สำนักงาน ก.พ. จึงขอส่งบทสรุปผู้บริหาร (Executive Summary) ของทั้ง ๘ กลุ่ม ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย
เพื่อเป็นข้อมูลรายงานผลการเรียนรู้และการติดตามการใช้ประโยชน์ของข้าราชการผู้มีผลสัมฤทธิ์สูง
ของส่วนราชการของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวสุลักษณ์ ธรรมานัสติ)

ผู้อำนวยการศูนย์นักบริหารระดับสูง

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

ศูนย์นักบริหารระดับสูง

โทร. ๐ ๒๕๔๗ ๑๗๐๙

โทรสาร ๐ ๒๕๔๗ ๑๗๓๖

เรียน หัวหน้าส่วนราชการที่มีข้าราชการผู้มีผลสัมฤทธิ์สูงรุ่นใหม่ จำนวน ๔๙ ส่วนราชการ

ลำดับ	เรียน
๑.	เลขาธิการนายกรัฐมนตรี
๒.	ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี
๓.	อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์
๔.	ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ
๕.	เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน
๖.	เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ
๗.	เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
๘.	อธิบดีกรมธนารักษ์
๙.	อธิบดีกรมศุลกากร
๑๐.	อธิบดีกรมสรรพสามิต
๑๑.	อธิบดีกรมสรรพากร
๑๒.	ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ
๑๓.	ผู้อำนวยการสำนักงานบริหารหนี้สาธารณะ
๑๔.	ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง
๑๕.	อธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ
๑๖.	อธิบดีกรมการข้าว
๑๗.	อธิบดีกรมชลประทาน
๑๘.	อธิบดีกรมส่งเสริมสหกรณ์
๑๙.	สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร
๒๐.	อธิบดีกรมทางหลวง
๒๑.	อธิบดีกรมการขนส่งทางบก
๒๒.	อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ
๒๓.	อธิบดีกรมทรัพยากรน้ำบาดาล
๒๔.	อธิบดีกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม
๒๕.	อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช
๒๖.	เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๒๗.	ปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
๒๘.	อธิบดีกรมอุดมศึกษา
๒๙.	ผู้อำนวยการสำนักงานสถิติแห่งชาติ
๓๐.	อธิบดีกรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ

ลำดับ	เรียน
๓๑.	อธิบดีกรมธุรกิจพลังงาน
๓๒.	ผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน
๓๓.	อธิบดีกรมการค้าภายใน
๓๔.	อธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้า
๓๕.	อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
๓๖.	ปลัดกระทรวงยุติธรรม
๓๗.	อธิบดีกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ
๓๘.	อธิบดีกรมราชทัณฑ์
๓๙.	อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
๔๐.	อธิบดีกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน
๔๑.	เลขาธิการสำนักงานประกันสังคม
๔๒.	อธิบดีกรมกิจการเด็กและเยาวชน
๔๓.	อธิบดีกรมศิลปากร
๔๔.	เลขาธิการสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ
๔๕.	อธิบดีกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์
๔๖.	อธิบดีกรมสุขภาพจิต
๔๗.	เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา
๔๘.	เลขาธิการคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
๔๙.	ผู้อำนวยการสำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย

บทสรุปผู้บริหาร (Executive Summary)
โครงการบูรณาการองค์ความรู้และประสบการณ์
จากการรับทุนฝึกอบรมระยะสั้นสำหรับข้าราชการผู้มีผลสัมฤทธิ์สูง*

กลุ่มที่	โครงการ
๑.	เขตเศรษฐกิจพิเศษจังหวัดสงขลา: ศูนย์กลางยางพาราโลก SONG-KHLA GLOBAL RUBBER HUB (SGRH)
๒.	การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance)
๓.	โครงการการเพิ่มอัตราการเข้าเรียนหลักสูตรอาชีวศึกษา (Increasing Enrollment Rate of Vocational Training)
๔.	นโยบายนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศไทย (Science and Technology Innovation Policy)
๕.	ระบบฐานข้อมูลรวมประชากรกลาง (Citizen Database System)
๖.	แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมคุณภาพครูอาชีวศึกษา
๗.	การให้เอกชนเข้าร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ (Public Private Partnership: PPP) ข้อเสนอแนะจัดตั้งหน่วยงาน Thailand Public Private Partnership Center (T3PC)
๘.	โครงการจัดตั้งศูนย์บริการด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมแบบเบ็ดเสร็จ (One-stop Service Center for Science and Technology Innovation: CSTI)

*หมายเหตุ สามารถอ่านรายงานฉบับสมบูรณ์ได้จากเว็บไซต์สำนักงาน ก.พ. ที่ www.ocsc.go.th
หัวข้อ “ระบบข้าราชการผู้มีผลสัมฤทธิ์สูง”

กลุ่มที่ ๑

เรื่อง “เขตเศรษฐกิจพิเศษจังหวัดสงขลา: ศูนย์กลางยางพาราโลก
SONG-KHLA GLOBAL RUBBER HUB (SGRH)”

รายชื่อสมาชิก

๑. นางสาวณัฐนรี สี่หะวงษ์	สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี
๒. นายพงศกร ดวงเกษม	สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี
๓. นางสาวสุพัตรา ศรีภูมิเพชร	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
๔. นางสาวสิรินิภา สุธาธรรม	กรมสรรพสามิต
๕. นางสาวศจีพรรณ สุริยาศศิน	กรมสรรพากร
๖. นางสาวอรณิชา สว่างฟ้า	สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง
๗. นายชินนทร์ ทรงชน	กรมชลประทาน
๘. นางสาวศิริลักษณ์ จันทรโพธิ์	สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๙. นางสาวปิยะฉัตร พิมจันทิก	กรมการค้าภายใน
๑๐. นายอภิมุข สุภัทรประทีป	กรมการค้าภายใน
๑๑. นายจักร เจริญศิลป์ชัย	สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

บทสรุปผู้บริหาร (Executive Summary)

ปัจจุบันไทยเป็น ๑ ใน ๓ ประเทศที่ส่งออกยางพารามากที่สุดในโลก โดยไทยผลิตได้ประมาณ ๔,๑๐๐,๐๐๐ ตันต่อปี ส่วนใหญ่ปลูกในพื้นที่ภาคใต้ ราคาของยางพาราในรอบ ๑๐ ปีย้อนหลังปรับตัวสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ - ๒๕๕๔ ราคาของยางพาราปรับตัวถึง ๑๐๐ - ๑๕๐ บาทต่อกิโลกรัม จากนั้นปรับตัวลดลงมาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ภายใต้สภาวะการณ์ราคาของยางพาราที่ตกต่ำในขณะนี้ส่งผลกระทบต่อรายได้ของเกษตรกรชาวสวนยางพารา และนำไปสู่ความเดือดร้อนของเกษตรกร

โครงการเขตเศรษฐกิจพิเศษจังหวัดสงขลา Song-Khla Global Rubber Hub (SGRH) ถือเป็นอนาคตยางพาราของไทย และเป็นเหมือนความหวังใหม่ของเกษตรกรในพื้นที่จังหวัดภาคใต้ โดย SGRH มีเป้าหมายที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมและผลิตภัณฑ์ยางพาราไทยอย่างครบวงจร และผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางยางพาราโลก โดยเปลี่ยนจากการเป็นผู้ส่งออกยางพาราดิบสำหรับแปรรูปซึ่งมีมูลค่าต่ำ เป็นผู้ส่งออกผลิตภัณฑ์ยางพาราสำเร็จรูปซึ่งมีมูลค่าสูงไปสู่ตลาดโลก

SGRH เป็นโครงการความร่วมมือระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน หรือ Public Private Partnership (PPP) เนื่องจากข้อจำกัดในเรื่องงบประมาณในการลงทุนของภาครัฐและความเชี่ยวชาญในการแปรรูปยางพารา โดยบริษัทเอกชนเป็นผู้ดำเนินการโครงการแทนหน่วยงานของรัฐ ในขณะที่รัฐจะเป็นผู้สนับสนุนที่ดิน สาธารณูปโภค ต่างๆ และเป็นตัวกลางระหว่างประชาชน หน่วยงานท้องถิ่น และบริษัทเอกชน เป็นการผสมผสานจุดแข็งระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน และเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ทั้งนี้ รูปแบบการลงทุนของ SGRH ส่วนหนึ่งได้รับแรงบันดาลใจจากสาธารณรัฐเกาหลี ซึ่งเป็นประเทศหนึ่งที่ได้ใช้ความร่วมมือระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนเป็นเครื่องมือในการพัฒนาประเทศในหลายทศวรรษที่ผ่านมา

กลุ่มที่ ๒

เรื่อง “การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance)”

รายชื่อสมาชิก

๑. นางสาวศรณ เทพแก้ว	กรมประชาสัมพันธ์
๒. นายสุวัฒน์ สุขไทย	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ
๓. นางสาวกรกช แก้วไพฑูรย์	กรมศุลกากร
๔. นางสาวสมัญญา วินทพัตร	กรมสรรพสามิต
๕. นางสาวอรฉัตร นิยมสุข	กรมสรรพากร
๖. นางสาวมาติกา เต็มผาติ	กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ
๗. นายอิชยา อุดมกิจแจ่มเลิศ	กรมส่งเสริมสหกรณ์
๘. นางสาวสุลักษณ์ จุสวัสดิ์	สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๙. นายภาคภูมิ ว่องสันตติวานิช	กรมพัฒนาธุรกิจการค้า
๑๐. นางสาวภาสิน จันทร์โมลี	กรมพัฒนาธุรกิจการค้า
๑๑. นางสาวศุภกาญจน์ ศรีเพ็ชร	กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร (Executive Summary)

การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) เริ่มมีการนำมาใช้เป็นหลักในการบริหารประเทศ และยังได้ประยุกต์ใช้ในการบริหารกิจการต่าง ๆ ทุกประเภทมากกว่า ๓ ทศวรรษ โดยในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ได้มีการพัฒนาให้มีความครอบคลุมและทันสมัยมากยิ่งขึ้น แม้ว่าจะมีหน่วยงานหรือองค์กรได้ให้คำนิยามที่หลากหลาย แต่โดยสรุปมีเป้าหมายเช่นเดียวกัน คือ การบริหารการดำเนินงานด้วยความถูกต้อง บนพื้นฐานคุณธรรม เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ไม่ว่าจะเป็นองค์กรหรือหน่วยงานในระดับใดก็ตาม ประเทศไทยได้เริ่มเห็นความสำคัญของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีอย่างจริงจัง ตั้งแต่หลังวิกฤติเศรษฐกิจในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่มีการเห็นพ้องต้องกันว่าสาเหตุสำคัญหนึ่งมาจากการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ขาดธรรมาภิบาล ก่อให้เกิดปัญหาที่ลุกลามจนบานปลายในที่สุด ทำให้ทุกฝ่ายในสังคมหันมาให้ความสนใจในเรื่องธรรมาภิบาลมากขึ้น เพื่อแก้ไขปัญหาข้อบกพร่องอันเกิดมาจากการขาดระบบการบริหารงานที่มีประสิทธิภาพ ไม่มีการควบคุมและตรวจสอบถ่วงดุลอย่างเป็นระบบ ขาดการปลูกฝังจิตสำนึกจริยธรรม ทำให้เกิดรูรั่วไหล การกระทำผิด ฉ้อฉลและทุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ โดยเฉพาะในส่วนของภาครัฐนั้นพบว่ายังคงมีความซ้ำซ้อนสิ้นเปลืองและปัญหาที่สั่งสมมาเป็นเวลายาวนาน จำเป็นต้องมีการรื้อปรับระบบราชการให้มีความทันสมัย และสามารถรองรับต่อการเปลี่ยนแปลงในยุคโลกาภิวัตน์

จากการปฏิบัติราชการ และการฝึกอบรมระยะสั้นภายใต้โครงการพัฒนาข้าราชการผู้มีผลสัมฤทธิ์สูง (HiPPS) รุ่นที่ ๑๑ ของสำนักงาน ก.พ. โดยความร่วมมือของสถาบันบัณฑิตเพื่อการพัฒนาแห่งสาธารณรัฐเกาหลีใต้ (Korea Development Institute: KDI) ได้เรียนรู้พัฒนาการด้านการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีของสาธารณรัฐเกาหลีใต้ ซึ่งประสบปัญหาไม่ต่างจากประเทศไทยในช่วงวิกฤติเศรษฐกิจ แต่กลับสามารถฟื้นตัวได้อย่างเข้มแข็งและพัฒนาอย่างรวดเร็ว จนสามารถยกระดับประเทศในระดับที่สูงกว่าประเทศไทยได้ ซึ่งเมื่อพิจารณาจากผลการปฏิบัติ

ที่เป็นเลิศ (Best Practices) พบว่า เกาหลีใต้ได้ใช้เครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งในการยกระดับการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี จนเกิดผลในวงกว้างคือการพัฒนาระบบรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (e-government) ที่มีประสิทธิภาพสูงสามารถตอบสนองความต้องการของทุกภาคส่วนในสังคมได้อย่างดี จะเห็นได้จากการจัดอันดับขององค์การสหประชาชาติที่ให้เกาหลีใต้ได้อันดับ ๑ ด้านรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ติดต่อกันถึง ๖ ปี และได้เห็นความสัมพันธ์ของระดับการพัฒนาประเทศที่สอดคล้องกับการพัฒนารัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์

คณะผู้จัดทำเห็นว่าสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับประเทศไทยได้อย่างชัดเจนและเป็นรูปธรรม ซึ่งเชื่อว่าจะสามารถพัฒนาประเทศไทยให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น และช่วยลดปัญหาต่าง ๆ หลายประการที่ประเทศไทยกำลังประสบอยู่ได้เป็นอย่างดี

กลุ่มที่ ๓

เรื่อง “โครงการการเพิ่มอัตราการเข้าเรียนหลักสูตรอาชีวศึกษา
(Increasing Enrollment Rate of Vocational Training)”

รายชื่อสมาชิก

๑. นางสาววิรัตน์ สงสัมพันธ์	สำนักงบประมาณ
๒. นายชัชไธ กิริติพงศ์ไพบุลย์	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
๓. นางสาวศศิธร ตริ่มรรค	กรมสรรพสามิต
๔. นางสาวพรดาว ภัทททวงศ์	กรมสรรพากร
๕. นางสาวสุนิศา สุสันท์	สำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ
๖. นางสาวสุพรรณนิการ์ ปีกเศชาติ	กรมการข้าว
๗. นายชรพล จันท	สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร
๘. นางสาวอรุณวรรณ ไทโยธิน	สำนักงานปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
๙. นางสาวกุลวดี คันทโชติ	กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
๑๐. นายชินภพ คุรมะสุวรรณ	กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน
๑๑. นางสาวสุจิตรา คุ้มโกคา	กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์

บทสรุปผู้บริหาร (Executive Summary)

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ เนื่องจากมนุษย์เป็นทรัพยากรหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจ การยกระดับสังคมและคุณภาพชีวิต ตลอดจนการอนุรักษ์และฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมเพื่อให้เกิดความยั่งยืนในการพัฒนา โดยการศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญต่อการสร้างและสะสมของทุนมนุษย์ ทั้งนี้ จากการศึกษาดูงาน ณ สาธารณรัฐเกาหลี พบว่า รัฐบาลสาธารณรัฐเกาหลีประสบความสำเร็จในด้านการพัฒนาการศึกษา ซึ่งสามารถเห็นได้จากผลคะแนนสอบ PISA ของสาธารณรัฐเกาหลีมีคะแนนเฉลี่ยด้านการอ่าน คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์สูงเป็นอันดับต้นของโลก รวมทั้งค่าเฉลี่ยของจำนวนปีที่อยู่ในโรงเรียนและจำนวนนักวิจัยต่อประชากรของสาธารณรัฐเกาหลีสูงเป็นอันดับ ๑ ของโลก อย่างไรก็ตาม ระบบการศึกษาของสาธารณรัฐเกาหลียังมีประเด็นความท้าทายที่เหมือนและแตกต่างจากกรณีของประเทศไทย อาทิ ปัญหาการลดลงของผู้เรียนสายอาชีวศึกษา จำนวนผู้จบการศึกษาระดับอุดมศึกษาจากสถาบันที่มีการจัดอันดับที่ต่ำกว่าเพิ่มสูงขึ้น รวมทั้งยังมีปัญหาความไม่คุ้มค่าต่อการลงทุนด้านการศึกษา ซึ่งรัฐบาลเกาหลีได้มองเห็นปัญหาที่เกิดขึ้น และพยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยนโยบายของภาครัฐที่ดำเนินการอย่างต่อเนื่องและจริงจัง บนความร่วมมือของทุกภาคส่วน ทั้งภาคเอกชน ภาควิชาการ และภาคประชาสังคม อาทิ การเพิ่มการสนับสนุนระบบการศึกษาสายอาชีพผ่านโครงการรณรงค์ให้มิ้งงานทำก่อนมีใบปริญญาสำหรับนักเรียนสายอาชีพ (Job-first, Diploma-Later) การเพิ่มครูแนะแนวและให้คำปรึกษาด้านสายอาชีพ การเพิ่มคุณภาพการศึกษาด้วยการเสริมสร้างความเป็นอิสระควบคู่กับความรับผิดชอบ (Accountability) ของโรงเรียน ยกกระดับคุณภาพมหาวิทยาลัยวิจัย และปรับโครงสร้างมหาวิทยาลัยสำหรับประเทศไทยในปัจจุบันกำลังเผชิญกับปัญหาการขาดแคลนแรงงานฝีมือและความเชี่ยวชาญในสายอาชีพ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของไทยในช่วงที่ผ่านมา สาเหตุสำคัญ

ของปัญหาดังกล่าวเกิดจากการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่ขาดการวางแผนที่ชัดเจน ตลอดจนค่านิยมที่ไม่สนับสนุนการเรียนต่อในสายอาชีวศึกษา นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสายสามัญได้รับค่าจ้างเฉลี่ยสูงกว่าผู้สำเร็จการศึกษาสายอาชีวศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ โดยความแตกต่างของระดับรายได้มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอีกด้วย

เพื่อเสริมสร้างผลิตภาพทางการแข่งขันของไทย กลุ่มข้าราชการผู้มีผลสัมฤทธิ์สูงรุ่น ๑๑ กลุ่มที่ ๓ เห็นว่า สาธารณรัฐเกาหลีเป็นแบบอย่างที่ดี (Good Practice) ในด้านการพัฒนาระบบการศึกษาสายอาชีพ (Vocational Training) ที่มุ่งสร้างและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้สนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานได้อย่างแท้จริง ดังนั้น จึงได้จัดทำข้อเสนอโครงการเพิ่มอัตราการเข้าเรียนและคุณภาพของหลักสูตรอาชีวศึกษา (Increasing Enrollment Rate and Quality of Vocational Training) ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน ใจเด็กและผู้ปกครองสนใจเรียนสายอาชีพเพิ่มขึ้น เพื่อเพิ่มอัตราการเข้าศึกษาต่อในสายอาชีพ และยกระดับคุณภาพของระบบการศึกษาสายอาชีพของประเทศ ด้วยการจัดให้มีโครงการนำร่องในการฝึกงานกับสถานประกอบการระหว่างเรียน อุดหนุนค่าเล่าเรียนและเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาในอัตราพิเศษ รวมถึงการพัฒนาหลักสูตรสายอาชีพให้ได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับในคุณภาพและฝีมือ ซึ่งปัจจัยแห่งความสำเร็จของโครงการ ได้แก่ ความต่อเนื่องของนโยบายและการดำเนินงานที่ชัดเจน ความร่วมมือของทุกภาคส่วน โดยมีวิสัยทัศน์และเป้าประสงค์ร่วมกันที่จะพัฒนากำลังคนของประเทศให้มีคุณภาพ และการมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนสายอาชีพ เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนไทยให้มีความสุขได้อย่างยั่งยืน ทั้งนี้ โครงการดังกล่าวจะเป็นจุดเริ่มต้นที่มีความเป็นไปได้ เกิดประโยชน์ทั้งกับผู้เรียนและตลาดแรงงาน รวมถึงมีข้อดีมากกว่าการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุเพียงอย่างเดียวด้วยการเพิ่มอัตราค่าจ้างสายอาชีพซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่ออื่น ๆ ตามมา หากไม่ดำเนินการด้วยความรอบคอบ

กลุ่มที่ ๔

เรื่อง “นโยบายนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศไทย
(Science and Technology Innovation Policy)”

รายชื่อสมาชิก

๑. นางวัชรวีร์ นิมเป่า	สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน
๒. นายทศวัตต์ อินวานนท์	กรมธนารักษ์
๓. นางสาวจิตติกาณ์ อองอาจวานิชย์	กรมสรรพสามิต
๔. นางสาวณิชาภัทร นาวาประดิษฐ์	กรมสรรพากร
๕. นางสาวพันธุ์นิวิธ วิทย์พันธุ์	สำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ
๖. นายอัครพล ฮาบเจริญ	สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร
๗. นางสาวหฤทัย พัฒนพิสุทธิชัย	สำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย
๘. นางสาวทวิทรัพย์ ศรีขวัญ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
๙. นางสาวสินีนานฎ มะปรางทอง	สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม
๑๐. นายเทพรัตน์ วงศ์เจริญวนกิจ	สำนักงานประกันสังคม
๑๑. นางสาวชिरามา เขียวรอด	กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร (Executive Summary)

สาธารณรัฐเกาหลี หรือ เกาหลีใต้ เผชิญวิกฤตการณ์มาอย่างยาวนาน หลังสิ้นสุดสงครามในปี ๒๕๔๖ เกาหลีใต้เป็นหนึ่งในประเทศที่ยากจนที่สุดในโลก ต่อมาในปี ๒๕๐๕ รัฐบาลประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ ๑ เปลี่ยนประเทศเกษตรกรรมเป็นประเทศอุตสาหกรรม พัฒนาอุตสาหกรรมหนักต่าง ๆ เริ่มลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา และให้ความสำคัญกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดระยะเวลา ๕๐ ปี เกาหลีใต้มีการปรับตัวจากประเทศที่เลียนแบบเทคโนโลยีผู้อื่น มาเป็นผู้สร้างนวัตกรรม และปัจจุบันเป็นหนึ่งในประเทศผู้นำนวัตกรรมของโลก ทำให้หลุดพ้นจากประเทศที่มีรายได้ปานกลาง เป็นประเทศที่มีรายได้สูง สำหรับประเทศไทย จากข้อมูลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศ พบว่า ประเทศขาดแคลนบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โครงสร้างพื้นฐานขาดการพัฒนา รัฐบาลจึงมีนโยบายส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม มีการจัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาระบบนวัตกรรมของประเทศ เพื่อปรับปรุงและจัดเตรียมโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ สร้างมาตรการส่งเสริมงานวิจัย และพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ดังนั้นจากการฝึกอบรม ดูงาน หลักสูตรการเสริมสร้างคุณลักษณะส่วนบุคคลและทักษะการทำงาน สำหรับข้าราชการผู้มีผลสัมฤทธิ์สูงประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ จึงมีข้อเสนอการเปลี่ยนแปลงเพื่อการพัฒนา นวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีระยะสั้นและระยะยาวใน ๓ ประเด็นหลัก ได้แก่ เพิ่มประสิทธิภาพ การดำเนินงานภาครัฐผ่านเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และเครือข่ายอิเล็กทรอนิกส์ (E-Government) กำหนดนโยบาย “ดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม” และเพิ่มบุคลากรทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ซึ่งต้องได้รับความสนับสนุนจากทุกภาคส่วน สร้างกลไกการทำงานร่วมกันระหว่างภาครัฐ เอกชน และประชาชน โดยผู้สนับสนุนหลัก คือ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน) สำนักงาน

คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนา
ระบบราชการ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน และกระทรวงศึกษาธิการ ทั้งนี้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย
จะต้องมีปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ เงินทุนสำหรับดำเนินการ โครงสร้างพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพ บุคลากรที่มีความรู้
ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม และนโยบายสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ตลอดช่วงชีวิต

การพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมมีความท้าทายหลายด้าน เช่น นโยบาย
การพัฒนาไม่ต่อเนื่อง การขาดแคลนงบประมาณ ความไม่มั่นคงทางเศรษฐกิจ เป็นต้น ดังนั้นประเทศไทยต้องม
ีการกำหนดนโยบายระยะสั้น ระยะยาวที่ชัดเจน มีกรอบระยะเวลาที่สามารถปฏิบัติ ติดตาม และประเมินผลได้
กำหนดหน่วยงานเพื่อขับเคลื่อนนโยบาย ปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง สร้างความร่วมมือจาก ๓ กลุ่มหลัก
คือ ภาคธุรกิจ ภาคการศึกษา และภาครัฐ เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะให้บุคลากร สร้างอาชีพที่มั่นคงด้าน
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทั้งนี้จะต้องมีผู้นำที่มีวิสัยทัศน์ มีความรอบรู้ และทันต่อการเปลี่ยนแปลง สามารถ
สร้างความศรัทธาและความไว้วางใจจากทุกภาคส่วน ในการขับเคลื่อนนโยบาย เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย
และประเทศชาติก็จะมีความสำเร็จก้าวหน้าในที่สุด

กลุ่มที่ ๕

เรื่อง “ระบบฐานข้อมูลรวมประชากรกลาง
(Citizen Database System)”

รายชื่อสมาชิก

๑. นางสาวพอฤดี คลังกรณ์	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ
๒. นายปฏิภาณ ตั้งวิจิตร	กรมสรรพสามิต
๓. นางสาวพลอยทราย พรนุเคราะห์	กรมสรรพสามิต
๔. นางสาววรกัลยา นาดพรายพันธ์ุ	กรมสรรพากร
๕. นางสาวทิพสุดา โชติชื่น	สำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ
๖. นายอภิชัย อีสริยานุกูล	กรมทางหลวง
๗. นางสาวสุธิดา คงเพชรสถิตย์	กรมควบคุมมลพิษ
๘. นางสาวพิชชานันท์ แก้วบุญนำ	กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ
๙. นางสาวศิริอร อารมย์ดี	กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ
๑๐. นายศรฤกษ์ อัจฉรานูวัฒน์	สำนักงานประกันสังคม
๑๑. นางสาวชนิดา กานต์ประชา	กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร (Executive Summary)

รายงานผลการเรียนรู้ฉบับนี้มุ่งนำเสนอธรรมาภิบาลในเชิงเปรียบเทียบระหว่างสาธารณรัฐเกาหลีและประเทศไทย โดยนำความรู้จากการศึกษาดูงาน ณ สาธารณรัฐเกาหลี ซึ่งได้นำเสนอเกี่ยวกับ Good Governance และ Anti-corruption นำมาเปรียบเทียบกับบริบทของประเทศไทย

World Bank ได้นำเสนอผลการศึกษาและผลการวิเคราะห์ธรรมาภิบาลของภาครัฐในแต่ละประเทศ โดยเป็นการศึกษาถึงตัวบ่งชี้เกี่ยวกับธรรมาภิบาล Worldwide Governance Indicators (WGI) ของแต่ละประเทศทั่วโลก พบว่าประเทศที่มีรายได้สูง ส่วนใหญ่จะเป็นประเทศที่มีธรรมาภิบาลที่ดี สำหรับธรรมาภิบาลภาครัฐของประเทศในกลุ่มเอเชียตะวันออกและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ ๗ และสาธารณรัฐเกาหลีอยู่ในอันดับที่ ๒ รองจากสาธารณรัฐไต้หวัน ซึ่งถือว่าสาธารณรัฐเกาหลีประสบความสำเร็จอย่างมากในการก้าวเข้ามาเป็นประเทศในอันดับต้น ๆ ในด้านธรรมาภิบาลทั้ง ๓ มิติ คือ ๑) มิติด้านความโปร่งใส ๒) มิติด้านประสิทธิภาพ ๓) มิติด้านการบริหารจัดการภาครัฐ อีกทั้ง จากข้อมูล United Nations E-Government Survey ประจำปี ๒๐๑๔ พบว่าสาธารณรัฐเกาหลีเป็นผู้นำในด้าน E-Government อีกด้วย

จากการศึกษาดูงาน ณ สาธารณรัฐเกาหลีผนวกกับบริบทของประเทศไทย จึงมีแนวความคิดที่จะนำเสนอระบบฐานข้อมูลรวมประชากรกลาง (Citizen Database System) โดยเป็นการรวบรวมและบูรณาการระบบฐานข้อมูลของประชาชนจากหน่วยงานต่าง ๆ ในภาครัฐเข้าด้วยกัน เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ได้เข้าถึงข้อมูลภาครัฐได้สะดวกมากยิ่งขึ้น ลดขั้นตอนและลดระยะเวลาในการติดต่อกับหน่วยงานราชการ ทั้งนี้ เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือ และความโปร่งใสของภาครัฐ และประชาชนสามารถตรวจสอบได้

ประเทศไทยจะต้องเตรียมพร้อมเพื่อปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ เพื่อนำไปสู่การบริการประชาชนและนำพาประเทศไปสู่การพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ฉะนั้น ประเทศไทยในฐานะพันธมิตรของประเทศทั้งหลาย จะต้องเตรียมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น

กลุ่มที่ ๒

เรื่อง “แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมคุณภาพครูอาชีวศึกษา”

รายชื่อสมาชิก

๑. นางสาวสุปรียา กลิ่นสุวรรณ	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ
๒. นายทศพร นิลสิน	กรมสรรพสามิต
๓. นางสาวอาริยา ภู่วัฒนกุล	กรมสรรพสามิต
๔. นางสาวปรียานุช ศรีโย	กรมสรรพากร
๕. นางสาวสุจิตรา นำทอง	สำนักงานบริหารหนี้สาธารณะ
๖. นายรวิเกียรติ พุฒินกร	กรมการขนส่งทางบก
๗. นางผการัตน์ เฟื่องสวัสดิ์	กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม
๘. นางสาวสิริภัทร สุมนาพันธุ์	กรมธุรกิจพลังงาน
๙. นางสาวเอกกมล ลวดลาย	กรมราชทัณฑ์
๑๐. นายธันวา วงศ์เสงี่ยม	กรมศิลปากร
๑๑. นางสาวอาภา เนตรประไพ	สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร (Executive Summary)

ปัจจุบันรัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาในสายอาชีพ หรือสายอาชีวศึกษา โดยจะเห็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๑ ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ของแผนฯ ได้ระบุถึงการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน โดยการดำเนินการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรให้มีทักษะและการบริหารความเชี่ยวชาญในสายอาชีพและพัฒนามาตรฐานธุรกิจและวิชาชีพให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล รวมถึงผลิตและพัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพสอดคล้องกับความต้องการของธุรกิจ เพื่อเป็นการเพิ่มขีดความสามารถของทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเปิดเสรีประชาคมอาเซียน โดยร่วมมือกับภาคเอกชนและสถาบันการศึกษาในการวางแผนการผลิตและพัฒนากำลังคนให้มีคุณภาพและปริมาณเพียงพอ สอดคล้องตามความต้องการของภาคการผลิตและบริการ

ซึ่งในปัจจุบัน ตลาดความต้องการแรงงานสายอาชีพมีความต้องการสูง แต่ที่ผ่านมามีนักเรียนเรียนต่อสายอาชีวะน้อย มีนักเรียนมาเรียนไม่มากตามเป้าหมาย และมีปัญหานักเรียนออกกลางคัน โดยมีสาเหตุมาจากนักเรียนต้องเสียค่าอุปกรณ์การเรียน ครูผู้สอนที่ยังขาดแคลน รวมถึงค่านิยมในการเรียนต่อสายอาชีพ การจะแก้ไขปัญหาคือการอาชีวศึกษาในระยะยาว ต้องมีการสร้างภาพลักษณ์ใหม่พร้อมกับการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน และสร้างความร่วมมืออย่างจริงจังในการแก้ไขหลักสูตรและพัฒนาครูอาจารย์ในสถาบันอาชีวศึกษา

จากข้อมูลสถานการณ์ปัจจุบัน และปัญหาด้านกำลังคนอาชีวศึกษาโดยรวมของประเทศ รวมทั้งการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีในภูมิภาคอาเซียน ทำให้ทราบถึงสภาพปัจจุบันและแนวโน้มความต้องการกำลังคนอาชีวศึกษาในปัจจุบันและอนาคต อีกทั้งระบบเศรษฐกิจใหม่เป็นเศรษฐกิจฐานความรู้ ซึ่งส่งผลให้ภาคอุตสาหกรรมต้องการใช้แรงงานที่มีความรู้และทักษะสูงขึ้นในการผลิตสินค้าและบริการให้มีคุณภาพมากขึ้น

ดังนั้น เพื่อเป็นการเตรียมคนให้มีความรู้ด้านวิชาการและทักษะวิชาชีพอย่างเพียงพอ เหมาะสม มีคุณภาพ เป็นไปตามความต้องการของตลาดแรงงานทั้งในปัจจุบัน และอนาคต รัฐบาลต้องมีนโยบายในการจัดการ อาชีวศึกษา เช่น การจัดสรรงบประมาณ การจัดการให้มีการเชื่อมโยงกับอาชีพในตลาดแรงงาน การส่งเสริม ความร่วมมือการจัดการศึกษาระหว่างภาคการศึกษา กับภาคอุตสาหกรรม รวมถึงการพัฒนาบุคลากรผู้สอนในสถาบัน อาชีวศึกษา

การพัฒนาบุคลากรผู้สอนในสถาบันอาชีวศึกษาเป็นการพัฒนาในระยะยาว ซึ่งต้องใช้ความร่วมมือ ของหลายส่วน คือ ภาครัฐบาล ภาคการศึกษา และภาคเอกชน โดยแต่ละส่วนควรมีการดำเนินการดังนี้

ภาครัฐบาล

๑. ควรมีความร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรมเพื่อให้ได้ข้อมูลความต้องการกำลังคนของภาคอุตสาหกรรม ซึ่งจะนำไปสู่ทิศทางการผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา
๒. กำหนดนโยบายที่มุ่งเน้นการจัดการอาชีวศึกษาอย่างชัดเจน
๓. ปรับปรุงกระบวนการมาตรฐานการรับรองคุณวุฒิ
๔. สร้างระบบการจ้างงานและการกำหนดเงินเดือนค่าตอบแทนให้ทัดเทียมกับผู้ที่จบปริญญาตรี
๕. สร้างแรงจูงใจให้ภาคเอกชนในการสนับสนุนให้มีการฝึกอบรมแก่นักศึกษาอาชีวศึกษา
๖. ติดตามและประเมินผลสถาบันอาชีวศึกษา

ภาคการศึกษา

๑. พัฒนาหลักสูตรการศึกษารวมถึงทักษะของบุคลากรผู้สอนในสถาบันอาชีวศึกษา
๒. การจัดให้มีศูนย์การเรียนรู้ พัฒนา เพื่อสนับสนุนการวิจัยและนวัตกรรมเกี่ยวกับระบบอาชีวศึกษา
๓. การให้ทุนการศึกษา เพื่อการศึกษาต่อและการฝึกอบรมให้แก่บุคลากรผู้สอนในสถาบัน อาชีวศึกษาเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการสอน

ภาคเอกชน

๑. ให้มีการนำผู้เชี่ยวชาญในภาคอุตสาหกรรมต่าง ๆ เข้าสู่ระบบการอาชีวศึกษา โดยสนับสนุนให้มี โอกาสให้ความรู้ และฝึกฝนนักศึกษาและบุคลากรผู้สอนในสถาบันอาชีวศึกษา
๒. ให้ความร่วมมือกับภาครัฐเพื่อสนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรให้มีความเหมาะสม
๓. พัฒนาระบบค่าตอบแทนเพื่อสร้างแรงจูงใจ
๔. สนับสนุนให้มีการจัดการศึกษาและฝึกอบรมตลอดชีวิต

จากการดำเนินการดังกล่าว อาจเป็นแนวทางในการผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาให้ตรงกับ ความต้องการของภาคอุตสาหกรรมได้ ซึ่งปัจจัยสำคัญ คือ การได้รับการสนับสนุนอย่างจริงจังจากภาครัฐบาล ในการกำหนดนโยบาย รวมถึงต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในทุกภาคส่วน ตลอดจนการกำหนด มาตรการ กฎหมาย ให้เอื้อและจูงใจภาคเอกชนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาและฝึกอบรม ซึ่งจะนำไปสู่ การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานทั้งระดับประเทศและภูมิภาคต่อไป

กลุ่มที่ ๗

เรื่อง “การให้เอกชนเข้าร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ (Public Private Partnership: PPP)
ข้อเสนอแนะจัดตั้งหน่วยงาน Thailand Public Private Partnership Center (T3PC)”

รายชื่อสมาชิก

๑. นางสาวพัทธ์ปียา จงชาณสิทธิ์	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ
๒. นางสาววัลย์ภรณ์ รัตนพันธ์	กรมสรรพสามิต
๓. นายสุรเชษฐ์ แก่นชา	กรมสรรพสามิต
๔. นางสาววันมาลี วานิชถาวร	กรมสรรพากร
๕. นางสาวมนทิตรา มหินชัย	สำนักงานบริหารหนี้สาธารณะ
๖. นายบุญทริก บริสุทธิ์	กรมทรัพยากรน้ำบาดาล
๗. นางสาวผกาภรณ์ ยอดปลอด	กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม
๘. นางสาวจิตตินันท์ สุขกิจ	สำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน
๙. นางสาวกรรณิกา แทนคำ	กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
๑๐. นางสาวกฤษณ์วรรณ วรมิตร	กรมกิจการเด็กและเยาวชน
๑๑. นายสรทศ ตันติธีรวิทย์	สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร (Executive Summary)

การพัฒนาเป็นด้านการศึกษา ด้านการสาธารณสุข โดยเฉพาะอย่างยิ่งการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทยนั้นจำเป็นต้องใช้เม็ดเงินจำนวนมาก แต่เนื่องจากข้อจำกัดด้านงบประมาณของประเทศ จึงส่งผลให้การจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนาแต่ละด้านเป็นไปอย่างจำกัด อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันมีลักษณะการลงทุนที่เรียกว่า การให้เอกชนเข้าร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ (Public Private Partnership: PPP) ซึ่งเป็นรูปแบบการดำเนินงานที่ภาครัฐให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินโครงการให้บริการสาธารณะเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการบริการและการดำเนินงาน โดยมุ่งเน้นการให้บริการที่มีประสิทธิภาพคุ้มค่ากับต้นทุนมากกว่าการที่ภาครัฐเป็นเจ้าของหรือดำเนินการเอง

ปัจจุบัน พระราชบัญญัติการให้เอกชนร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ พ.ศ. ๒๕๕๖ กำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ (สคร.) ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานกลาง (PPP Unit) ของประเทศไทย ซึ่ง สคร. เป็นหน่วยงานราชการที่ทำหน้าที่เป็นทั้งหน่วยงานประสานงานและหน่วยงานให้ความช่วยเหลือ อย่างไรก็ตาม พระราชบัญญัติดังกล่าวทำให้ สคร. มีภารกิจเพิ่มขึ้นจากภารกิจเดิม ในขณะที่จำนวนข้าราชการไม่ได้เพิ่มขึ้นอย่างสอดคล้องกัน อาจส่งผลให้การดำเนินงาน PPP ไม่เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ทำให้การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไม่เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้

จากกรณีศึกษาของสาธารณรัฐเกาหลีซึ่งเป็นประเทศที่มีการลงทุนในรูปแบบ PPP อย่างประสบความสำเร็จ พบว่า แม้การดำเนินการด้าน PPP ของประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลีจะมีความคล้ายคลึงในหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านกฎหมาย ด้านสถาบัน (หน่วยงานกลาง) และด้านแผนยุทธศาสตร์ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่พบว่ามีแตกต่างและประเทศไทยสามารถนำมาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางเพื่อพัฒนาให้การดำเนินการ PPP ในประเทศมีประสิทธิภาพ

มากยิ่งขึ้น คือ กลไกการดำเนินการในด้านสถาบัน (หน่วยงานกลาง) หรือ PPP Unit ดังนั้น คณะผู้จัดทำจึงเสนอให้จัดตั้งหน่วยงานซึ่งเปรียบเสมือนคลังสมอง (Think Tank) ด้านการจัดทำ PPP เรียกว่า Thailand Public Private Partnership Center (T3PC) เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของ สคร.

T3PC เป็นหน่วยงานที่อาจอยู่รูปแบบหน่วยบริการรูปแบบพิเศษหรือองค์การมหาชน ซึ่งจะมีผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านต่าง ๆ ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาและเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับรายงานผลการศึกษาและวิเคราะห์โครงการร่วมลงทุนที่หน่วยงานเสนอ ให้คำปรึกษาและเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของสัญญาของโครงการเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาของ สคร. รวมถึงรวบรวมข้อมูลเพื่อจัดทำเป็นฐานข้อมูล อีกทั้ง เก็บรวบรวมข้อมูลที่รายงานมาจากคณะกรรมการกำกับดูแล เพื่อนำไปใช้จัดทำฐานข้อมูลในภาพรวมของการร่วมลงทุน และใช้เพื่อจัดทำยุทธศาสตร์ PPP ต่อไปในอนาคต เพื่อให้การพัฒนาประเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดความคุ้มค่าสูงสุด อีกทั้ง ยังสามารถลดการใช้งบประมาณของรัฐได้อีกทางหนึ่งด้วย

เรื่อง “โครงการจัดตั้งศูนย์บริการด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมแบบเบ็ดเสร็จ
(One-stop Service Center for Science and Technology Innovation: CSTI)”

รายชื่อสมาชิก

๑. นางสาวอรฉัตร สังขมณี	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
๒. นางสาวอิสราภรณ์ ชัยนงกุล	กรมสรรพสามิต
๓. นายสมรฐ์ พันธุ์ไร	กรมสรรพากร
๔. นางสาวปิยะฉัตร หลวงแสง	กรมสรรพากร
๕. นางสาวจิตราภรณ์ อัมระपाल	สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง
๖. นางศศิธร กฤติยาภิชาติกุล	กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช
๗. นายอนุชา ศรีเรืองหล้า	กรมอุดมศึกษา
๘. นางสาวกนกวรรณ เส็งประดม	สำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน
๙. นางสาวนฤพร บุญญบาล	กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน
๑๐. นายจิรเดช เนตรศิริ	กรมสุขภาพจิต

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร (Executive Summary)

จากอดีตจนถึงปัจจุบัน โครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศไทยได้มีการปรับเปลี่ยนจากภาคเกษตรกรรมไปสู่อุตสาหกรรมและบริการที่เน้นการผลิตเพื่อส่งออกซึ่งขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่รวดเร็วที่ผ่านมาจนกระทั่งปัจจุบันอาศัยความได้เปรียบด้านแรงงานความอุดมสมบูรณ์ด้านทรัพยากรเป็นปัจจัยหลักในสนับสนุนการผลิต และอาศัยการแข่งขันด้านราคาเพื่อมุ่งสร้างรายได้จากการส่งออกในตลาดโลกเป็นหลัก ดังนั้นประเทศไทยจึงมีโอกาสที่จะสูญเสียขีดความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลกภายใต้สถานการณ์และแนวโน้มที่การแข่งขันในตลาดโลกมีความเข้มข้นมากขึ้น

ภายใต้บริบทการเปลี่ยนแปลงของโลกเหล่านี้ได้ส่งผลให้ประเทศไทยจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนา การพัฒนาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีที่จะนำไปสู่การพัฒนาวัตกรรมการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงในตลาดโลก ทั้งนี้ หากพิจารณาทางด้านโครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศ ภาคเกษตรกรรมยังคงเป็นหนึ่งในโครงสร้างเศรษฐกิจหลักของประเทศที่มีแรงงานเป็นส่วนใหญ่แต่มีอัตราส่วน GDP จากภาคการเกษตรค่อนข้างต่ำ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าภาคการเกษตรยังขาดการใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการเพิ่มมูลค่า คุณภาพ ประสิทธิภาพ และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่เพื่อจำหน่ายสู่ตลาดในปัจจุบัน

การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการเกษตร โดยอาศัยองค์ความรู้ทางวิชาการเกษตร เทคโนโลยีและนวัตกรรมจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อเพิ่มศักยภาพในระบบจัดการการผลิตและการตลาด ตลอดจนวิธีการทำการเกษตรเป็นการพาณิชย์เพื่อเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมเกษตรและอุตสาหกรรมใหม่ การใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเพิ่มประสิทธิภาพและลดต้นทุนการผลิตการเกษตรโดยวิจัยและพัฒนาพันธุ์พืชพันธุ์สัตว์ และเทคโนโลยีการผลิตให้ได้ผลผลิตสูงและสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศโลก และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

ดังนั้นเพื่อให้การดำเนินการดังกล่าวมีผลอย่างเป็นรูปธรรม จึงได้เสนอโครงการจัดตั้งศูนย์บริการด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมแบบเบ็ดเสร็จ (One-stop Service Center for Science and Technology Innovation: CSTI) ซึ่งจะเป็นหน่วยงานกลางที่จะบูรณาการข้อมูลและองค์ความรู้ต่างๆ เพื่อให้ข้อมูลด้านนวัตกรรมพัฒนาทางวิชาการสำหรับการทำวิจัยและพัฒนา ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม โดยโครงการนำร่องของศูนย์ฯ จะมุ่งเน้นการพัฒนาทางวิชาการสำหรับการทำวิจัยและพัฒนา ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ของภาคเกษตรกรรมโดยใช้นวัตกรรมเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มของสินค้าภาคการเกษตรตลอดจนกระบวนการผลิตตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ส่งเสริมการพัฒนาอย่างมีนวัตกรรมในการปฏิรูปเศรษฐกิจให้เจริญเติบโตอย่างยั่งยืนภายใต้เป้าหมายการขับเคลื่อนให้ประเทศหลุดพ้นจากกับดักรายได้ปานกลางต่อไป